

otázky skutkové podstaty, kterou jest podle § 6 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. i nss vázán, pak může tento soud jedině zkoumati, zda při tom nebyly porušeny předpisy o řízení a zda výrok ten není v rozporu se zákonem.

Takového rozporu nebo porušení předpisů o řízení však nss neshledal, pročež musel stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1531.

Policejní věci trestní (zák. o nakažlivých nemocích zvířecích): Zvěrolékař má povinnost učiniti oznámení podle § 17, odst. 7 a 8 zák. ze dne 6. srpna 1909 č. 177 ř. z., jakmile objektivně zjistí příznaky uvedené v poučení, i když by subjektivně neměl podezření té které nakažlivé nemoci.

(Nález ze dne 30. září 1922 č. 13.177.)

Věc: Robert M., zvěrolékař v L., proti zemské správě politické v Praze o trestní nález pro opomenutí povinného oznámení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl potvrzen nález okresní politické správy v L., jímž byl st-l uznán vinným, že nehlásil svrab u koně patřícího Františku T. v Z. v srpnu 1921, ač podezření svrabu míti musil, čímž se dopustil přestupku § 17 zák. ze dne 6. srpna 1909 č. 177 ř. z., pro který byl odsouzen k pokutě 50 K, pro případ nedobytnosti do vězení 5 dnů. Rozhodnutí II. stolice poukazuje na to, že skutková trestní podstata jest prokázána.

Stížnost vytýká rozhodnutí nezákonnost předem proto, poněvadž byl st-l odsouzen pro nehlášení podezření svrabu, kdežto on podezření svrabu a tedy ani vědomí provinění neměl, dále nebyly přes předpis § 21 cit. zákona spisy resp. dobrozdání úředního zvěrolékaře předloženy k rozhodnutí zemské politické správě, což se má státi, jsou-li důvodné pochybnosti o správnosti úředního šetření. V daném případě bylo ze spisů patrné, že jsou zde dvě různé diagnosy dvou různých zvěrolékařů a že st-l dne — zjistil u koně pouze »acne«, která nepodléhá povinnosti ohlášení. Konečně vytýká stížnost, že není správné, že se st-l k činu za vinu mu kladenému přiznal.

Zákon ze dne 6. srpna 1909 č. 177 ř. z. ukládá v § 17, odst. 1 držiteli zvířat povinnost oznámiti vypuknutí nakažlivé nemoci zvířecí, která této oznamovací povinnosti jest opdrobena, jakož i oznámiti příznaky, které podle poučení ministerstvem orby vydaného vzbuzují podezření takové nakažlivé nemoci. V odst. 7. uložena jest oznamovací povinnost také zvěrolékařům, dovědí-li se při výkonu svého povolání, že se vyskytla mezi zvířaty nakažlivá nemoc zvířecí, kterou jest oznámiti, neb o příznacích, které vzbuzují podezření, že některá nakažlivá nemoc vypukla.

Z tohoto znění zákona jde na jevo, že oznamovací povinnost je tu nejen tehdy, když některá z nakažlivých nemocí, vyjmenovaných v § 16 lit. c) byla nepochybně zjištěna, nýbrž také již tenkrát, když konstatovány byly příznaky, které vzbuzují podezření některé z těchto nemocí.

Proto zakládá i pouhé necznámení těchto příznaků porušení povinnosti oznamovací a skutkovou podstatu přestupku § 17.

Ustanovení odst. 1, ukládající oznamovací povinnost držiteli zvířat, liší se od předpisu odst. 7., ukládajícího oznamovací povinnost zvěrolékaři tím, že 1. odst. co do konstatování příznaků poukazuje na poučení vydané ministerstvem orby (příloha III. min. nař. ze dne 15. října 1909 č. 178 ř. z.), kdežto pro zvěrolékaře v odst. 7 tohoto poukazu není. Z toho však nelze souditi, že by zvěrolékař, jenž při výkonu svého povolání shledal příznaky, uvedené v poučení, povinnosti oznamovací neměl, byl-li by snad sám názoru, že zvíře přes tyto příznaky neonemocnělo některou z nakažlivých nemocí, uvedených v § 16. To plyne jednak z účelu oznámení, jenž směřuje k tomu, aby zahájeno bylo úřední šetření, kterým se má zjistit, zda podezření nakažlivé nemoci jest odůvodněno (§ 22 lit. c), jednak z úvahy, že od zvěrolékaře vzhledem k jeho odbornému vzdělání požadovati jest onu znalost příznaků nakažlivých zvířecích nemocí, kterou u laika nelze předpokládati a která u něho se nahrazuje poukazem na popis příznaků. Proto má zvěrolékař povinnost učiniti oznámení podle § 17, odst. 7 a 8, jakmile objektivně zjistí příznaky uvedené v poučení, i když by subjektivně neměl podezření té které nakažlivé nemoci.

Podle správních spisů byly dány u koně T. příznaky svrabu, jak je uvádí poučení, a st-l to také nepopírá, dovolává se jen toho, že on neměl podezření této nemoci. Ježto však, jak bylo dovozeno, na tomto jeho subjektivním přesvědčení nezáleží, nelze uznati, že by proto naříkané rozhodnutí odporovalo zákonu.

Rovněž nemá stížnost pravdu, vytýká-li, že je nesprávné a odporuje spisům, že by byl stěžovatel čin za vinu mu kladený doznal. Dle protokolu dne – sepsaného vypověděl st-l, že »svrab koně Fr. T. v Z. nehlásil proto, že onemocnění koně mu nebylo jako svrab podezřelé«. Skutečnost nehlášení, jež pro zjištění skutkové podstaty přestupku § 17 je rozhodná, byla tedy st-lem výslovně doznána.

Bezodůvodnou je konečně i námitka, že porušen byl předpis § 21 cit. zákona. Ustanovení, jehož se tu st-l dovolává, praví, že politický okresní úřad má vyžádati si rozhodnutí zemského politického úřadu, činí-li se proti správnosti úředních vyšetřování důvodné námitky, anebo žádají-li toho zástupcové obce, k jichž jednohlasně učiněným námitkám nebo návrhům nebylo přihlédnuto. Předpis tento upravuje řízení při úředním šetření nakažlivé nemoci, zavedeném na oznámení o vypuknutí nebo podezření nakažlivé nemoci, a nevztahuje se na případ, o nějž tu jde, t. j. na otázku, dostál-li st-l povinnosti v § 17 mu uložené.

Ježto tedy veškeré námitky shledány byly neodůvodněnými, musel nss stížnost zamítnouti.

Č. 1532.

Policejní věci trestní: K výkladu §§ 16 č. 1 a 19 vlád. nař. ze dne 11. června 1920 č. 390 sb. z. a n. (o úpravě obchodu s obilím... a výrobky z něho).

(Nález ze dne 30. září 1922 č. 13.178.)

Věc: Jan S. v Praze (adv. Dr. Alfr. Sabath z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o trestní nález podle § 16/1 vlád. nař. ze dne 11. června 1920 č. 390 sb. z. a n.